

kero appell.

kerö : -ssa

= pyöreälakinen, laeltaan kitukasvus-
toinen korkea vaara, ei vielä
tunturi; usein laetkin keroja

Vrt., että keron laet keroja, vaaran
laet vaaroja tai lakeja. Muis-
ta appellatiiveista ks. tuntu-
ri, vuori, paljukka, laki, ju-
pukka, vaara, rova, lehto, (eh-
kä alk. appellatiivinen Vinsa,
ks. nämä).

Huom., että pohjoisen Övertor-
neån ainoa tunturi, Pullinki,
on yhtä korkea (335m) kuin Naa-
rakero.

B. Yltonen 1920

Länsipohja

Ylitornio

Marja Leena Tuohio

1970